

Jindra Polák **Jelen:** *Příběhy písní*

**Frontman
kapely Jelen
vypráví příběhy
jejich hitů**

Jelen

Příběhy písní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jindra Polák

Jelen: Příběhy písní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jindra Polák
Jelen:
Příběhy písní

© Jindra Polák, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-264-6014-5

ISBN e-knihy 978-80-264-6018-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Našim fanouškům.
Děkujeme, že zpíváte s námi!

Obsah

ÚVOD 6

SVĚTLO VE TMĚ 9

Jelen	10
Nelítám	15
Nebe nad Prahou	18
Magdaléna	24
Z kola ven	30
James Dean	33
Světlo ve tmě	37
Smutný pocit	41
Pár letních chvil	45
Listopad	49
Až příště přijdeš	55
Neumírám	60
Co bylo dál	64

VLČÍ SRDCE 73

Sám sebou	74
Vlčí srdce	77
Nebe je dál, než se zdá	80
Pohanská	83
Klidná jako voda	88
To světlo jsi ty	95
Tunel	99
Už nás nesou	105
Slunovrat	109
Ikaros	113
Jehnědy	118
Vánoční	122

VĚCI & SNY 129

Někde kolem	130
Jediný, co chci	135
Bílý klávesy	140
Nebreč, Sáro	143
Ještě jednu noc	148
Mater Mors	152
V oblacích	156
Veronika	159
Pálím	163
Když se svlíkáš	168
Rozlučková	171

VŠECHNO BUDE DOBRÝ 177

Nic není prázdnější	178
Voda není krev	182
Touha a pláč	217
Miluju tě	220
Atomy	225
Je lepší se opít	230
Na schodech do kostela	234
Na špatným hrobě	239
Za tebou	244
Patříš sem	247
Tisíc žen	251
Všechno bude dobrý	255

OSTATNÍ 261

Domů	262
Mars a Venuše	269
Všudezdejší	274

PODĚKOVÁNÍ 278

Úvod

Sedím u počítače ve svém malém studiu doma v jižních Čechách. Dopíjím chai latte a snažím se ignorovat našeho jorkšíra Archieho, který chce pořád dovnitř a ven, protože prostě nesnese, abych měl zavřené dveře. A taky mám podezření, že ho baví, když se vztekám. Před chvílí jsem dopsal poslední příběh písně, který mi ještě scházel, a nadešel čas napsat úvod, protože ten se prý vždycky píše až nakonec. Alespoň jsem to tak slyšel.

Když mě oslovila Anežka Pondělíčková z nakladatelství CPress, jestli bych u nich nechtěl vydat knížku, měl jsem z toho smíšené pocity. Ještě nikdy jsem žádnou knihu nenapsal a netušil jsem, jestli bych to vůbec uměl. Navíc jsem si říkal, že na sepisování paměti je ještě trochu brzo. Když mi ale řekla, že by měli zájem o příběhy našich písní, zaujalo mě to. Fanoušci se nás často ptají, o čem ta která písnička je, jak vznikla, kde se vzal ten prvotní nápad. A já už si dlouho říkal, že by bylo fajn si s nimi o tom popovídat.

A tak jsem jednoho dne sedl k počítači, otevřel prázdný dokument a přemýšlel, kde začít. A víte, co vám řeknu? Není to žádná legrace, posbírat všechny ty vzpomínky, myšlenky a pocity, přemístit je z hlavy na papír a dát jim nějaký srozumitelný, smysluplný tvar. Trápil jsem se několik dní, než jsem napsal první tři kapitoly, a několikrát jsem si říkal, že Anežce zavolám a řeknu jí, že to zrušíme, že to nemá cenu. Jsem zvyklý psát texty k písním a po těch letech už většinou poznám, jestli to, co jsem právě vytvořil, je dobré, nebo alespoň použitelné. Při psaní prvních tří kapitol jsem si ale připadal, jako bych byl zpátky na základní škole a psal slohovou práci. Měl jsem pocit, že mi slova utíkají, věty se sypou pod rukama a že se mi načaté myšlenky ztrácejí někde v mlze, a ať se snažím sebevíc, nedokážu je sledovat až do zamýšleného konce. Propadal jsem zoufalství.

Pak mě zase jednou zachránila moje žena Katka. Když viděla, jak se tvářím a motám po domě jako tělo bez duše, donutila mě, abych jí dal těch

pár hotových stránek k přečtení. Když je přečetla, koukla se na mě, jak to umí jen ona, a řekla: „Miláčku, je to dobrý. Piš dál, chci si přečíst zbytek.“ A protože vím, že kdyby to *dobrá* nebylo, tak by mi to řekla (a taky vím, že skvělým ženám se neodmlouvá), sedl jsem zpátky k počítači a psal.

Trvalo mi to déle, než jsem předpokládal. V mezičase jsme chystali naše druhé vystoupení v pražské O2 areně, přišly Vánoce a pak další a další rozptýlení. Pořídil jsem si starý, otřískaný notebook, který jsem s sebou mohl beze strachu tahat, kamkoli jsem šel, protože na něm kromě textového editoru stejně nešlo nic rozběhnout a na první pohled bylo jasné, že nemá smysl ho krást. Pro jistotu jsem ho ale ještě polepil samolepkami s nápisem „PSACÍ STROJ (toto není počítač)“ a obrázky želv ninja, aby nedošlo k mýlce. Vzal jsem si ho i na naše hraní na sjezdovce v italském Val di Fiemme, a zatímco kluci strávili týden lyžováním, já vysedával na hotelu a po kavárnách a datloval do klávesnice jako o život. Velká část knihy vznikla právě tam.

Byl to pro mě zajímavý a chvílemi až očistný zážitek, procházet staré texty a vracet se ve vzpomínkách do chvil, kdy vznikaly. A zatímco u některých písní jsem věděl přesně, co vedlo k jejich vzniku, kde jsem byl, co jsem dělal a co se v mém životě zrovna odehrávalo, jiné takový jasný příběh neměly. Ukázalo se, že někdy je to jenom pocit, obraz, vůně nebo slovo a že je ohromně těžké to zachytit a popsat. Udělal jsem, co bylo v mých silách.

A teď to držíte v rukou a chystáte se si to přečíst. A já moc doufám, že se vám to bude líbit, že vás to zaujme, někdy třeba pobaví a že se dozvíte něco nového, zajímavého. Že se mi povedlo převést do vět ten křehký a neuchopitelný proces zrodu písně, kdy z ničeho vzniká něco, kdy slova a pár not probouzejí emoce a dokazují nám, že kouzla opravdu existují. Protože jak jinak by něco takového bylo možné?

Děkuji, že jste se rozhodli si tuhle moji první knihu přečíst. Jsem moc rád, že se vám naše písničky líbí a že vás zajímají. A jsem vděčný, že se o ně s vámi můžu podělit. Vidíme se na koncertě!

Za všechny Jeleny
Jindra

Světlo
Světlo
ve tmě
ve tmě

Jelen

NA JAŘE SE VRACÍ OD PODZIMA LISTÍ,
MRAKY MÍSTO PTÁKŮ KROUŽÍ NAD ZÁVISTÍ.
KDYBY JSI SE NĚKDY KE MNĚ CHTĚLA VRÁTIT,
NESMĚLA BYS, LÁSKO, MOJE SRDCE ZTRATIT.

ZABIL JSEM V LESE JELENA
BEZ NENÁVISTI, BEZ JMÉNA,
KDYŽ PŘIŠEL DOLŮ K ŘECE PÍT,
KREV TEČE DO VODY, V SRDCI KLID.

VODA TEČE K MOŘI, PO KAMENECH SKÁČE,
JEDNOU HRÁZE BOŘÍ, JINDY TIŠE PLÁČE.
NĚKDY MÁM TEN POCIT, I KDYŽ ROKY PLYNOU,
ŽE VIDÍM TVŮJ ODRAZ DOLE POD HLADINOU.

ZABIL JSEM V LESE JELENA
BEZ NENÁVISTI, BEZ JMÉNA,
KDYŽ PŘIŠEL DOLŮ K ŘECE PÍT,
KREV TEČE DO VODY, V SRDCI KLID.

NA JAŘE SE VRACÍ LISTÍ OD PODZIMA,
ČAS SE NĚKAM ZTRÁCÍ, BRZO BUDE ZIMA.
SVĚT PŘIKRYJE TICHO, TEČKA ZA PŘÍBĚHEM,
KDO POZNÁ, ČÍ KOSTI ZAPADALY SNĚHEM?

ZABIL JSEM V LESE JELENA
BEZ NENÁVISTI, BEZ JMÉNA,
KDYŽ PŘIŠEL DOLŮ K ŘECE PÍT,
KREV TEČE DO VODY, V SRDCI KLID.

„Jenom přes moji mrtvolu!“ prohlásil jsem rezolutně a zabořil se zády do starého polstrovaného gauče ve studiu.

Kása se podíval na Ondru a na chvíli se zamyslel.

„Mně to taky přijde docela dobrý,“ řekl opatrně.

„Absolutně nepřipadá v úvahu,“ trval jsem na svém. „Moje kapela se nikdy, za žádných okolností nebude jmenovat Jelen!“

Nakonec mě samozřejmě přemluvili. A ukázalo se, že měli pravdu. Je to sakra dobrý název.

Dneska už si nepamatuji, kdo z kluků s tím nápadem tenkrát přišel jako první. Zato vím přesně, kdy a kde k tomu došlo. Bylo to v roce 2013 v Holešovicích, ve studiu RePrague. Patřilo Martinu Ledvinovi, producentovi, s nímž jsme od té doby nahrávali většinu našich písniček a který nám ho v té době půjčoval jako zkušebnu, kancelář i zasedací místnost v jednom. Blížil se náš první koncert a potřebovali jsme pro naši kapelu rychle vymyslet název, abychom měli co napsat na plakáty. A tehdy se objevil nápad dát si jméno podle první písničky, kterou jsme společně nazkoušeli.

Kořeny jejího vzniku ale sahají mnohem hlouběji. První fragmenty textu jsem napsal ještě v době, kdy jsem zpíval a občas hrál na irské buzuki ve spřízněných kapelách Dobrohošť a Irish Dew. Obě vedl skvělý kytarista a skladatel Václav Veselý a obě se zabývaly propojováním moravského folkloru s jinými žánry. Dobrohošť do něj přimíchal rock, zatímco v Irish Dew se Václav zabýval hledáním spojníc mezi moravskou a irskou lidovou muzikou. Já osobně jsem irskou hudbu vždycky miloval a v té době jsme se navíc na věčně zelený ostrov vypravili s mým bráchou. Hráli jsme na ulicích, nasávali atmosféru i místní stout Beamish a hlavně potkávali spoustu muzikantů a poznávali nové myšlenky a písni. Bylo to ohromně inspirativní období, hodně jsem se toho tenkrát naučil.

Jelena jsem začal psát jako písničku pro Dobrohošť, ale nakonec trvalo ještě několik let, než jsem ho dokončil natolik, abych ho mohl někomu přehrát. Ta Závist, o které se v písni zpívá, je samozřejmě známé keltské oppidum na břehu Vltavy v jižním cípu Prahy. Jmenovalo se tak ale

taky jedno z alb skupiny Irish Dew, takže je to takové moje malé zamávání a mrknutí zpátky k tomuhle důležitému úseku mého života.

První, kdo kromě mojí ženy píseň Jelen slyšel, byl právě Martin Ledvina. Setkali jsme se prostřednictvím společného kamaráda a od začátku jsme byli na stejné vlně. Oba jsme měli rádi energickou akustickou muziku. Já miloval Led Zeppelin, Neila Younga, Bruce Springsteena, Johnnynho Cashe a unplugged koncerty svých oblíbených rockových kapel. Martin měl zase ohromné bluegrassové zázemí. Než se stal vyhledávaným popovým producentem, hrál na kytaru ve skupině Druhá tráva a odehrál stovky koncertů na českých i amerických bluegrassových festivalech. Oba jsme navíc v té době zbožňovali novou vlnu angloamerické akustické scény, kde skupiny jako Mumford & Sons, The Avett Brothers, Old Crow Medicine Show a Edward Sharpe and the Magnetic Zeroes byly jen špičkou ledovce.

Martin v té mojí melodii tenkrát uslyšel totéž co já. Nahráli jsme spolu demonahrávku v několika různých verzích, pamatuju si, že v jedné byly irské flétny a v jiné dokonce duduk, tradiční arménský nástroj starý víc než tři tisíce let. Finální podobu ale písnička získala až ve chvíli, kdy jsme ji zahráli společně s Kásou a Ondrou. Jakmile se přidaly housle, baskytara, buben a poprvé zazněl trojhlas našich zpěvů, bylo jasné, že vznikl nejen finální zvuk téhle písně, ale celé kapely, která v budoucnu přijme její název.

Lidé se často ptají, o čem ta píseň vlastně je. Spousta myslivců ji přijala jako svou hymnu, jiní se naopak ptají, proč chceme zabíjet tak krásné zvíře, jako je jelen. Dokonce si pamatuji jeden rozhořčený dotaz, jak můžu coby vegetarián – nejedl jsem maso asi třináct let – zpívat o zabití živého tvora. Odpověděl jsem tenkrát v legraci, že přece nikde v té písničce nezpívám, že jsem ho snědl, ale můj vtip se nesetkal s velkým pochopením. Jindy mi zase jeden nimrod vysvětloval, že jeleni nemají krev, ale barvu. Pravda je ovšem taková, že ta píseň o žádném jelenovi není.

Když se do textu zaposloucháte, objevíte v něm temnou baladu o rozchodu, zoufalství a vraždě. Je to příběh muže, od kterého chtěla odejít jeho žena a on se s tím nedokázal smířit. A tak ji jednou, když šli

spolu lesem a znovu se pohádali, v afektu u řeky zabil. Když se pak vrátil zpátky do vesnice, napůl mokrý a celý od krve, a lidé se ho ptali, co se proboha stalo, odpověděl: „Nic, zabil jsem v lese jelena...“ Alespoň takhle nějak se to celé odehrálo v mojí hlavě.

Ale za ty roky jsem dávno pochopil, že nejlepší je, když si v písničce každý najde svůj vlastní příběh. V tomhle jsou písně jako děti. My je jako muzikanti přivedeme na svět, vypustíme do prostoru a ony už si pak žijí svým vlastním životem. Jsem rád, když se to povede. Ale je pravda, že občas mě ještě některé věci překvapí. Třeba když mi Káťa Tichá prozradila, že celé roky přemýšlela o tom, proč se v poslední sloce zpívá „rosomáčí kosti zapadaly sněhem“. Až když si jednou text přečetla, zjistila, co tam je doopravdy.

Jelen je jedna z těch písní, které si hned od začátku našly cestu přímo do srdcí fanoušků. Je to skladba, která asi nejvíc určuje, kdo jsme a jak cítíme hudbu. Během naší existence zazněla na každém koncertě, a dokud budeme hrát, na žádném dalším nebude chybět. Fanoušci by nám to neodpustili. A my sami sobě koneckonců také ne. ▼

Nelítám

DO KORUN ZELENÝCH KOUKÁM, KOUKÁM,
JE ZIMA A NIKDE SNÍH, BROUKÁM.

POD STROMEM, KAM JSEM SPAD, LEŽÍM, LEŽÍM,
NA NOHOU MŮŽU STÁT STĚŽÍ.

MÁM ZLÁMANÝ KŘÍDLA, NELÍTÁM.
MÁM ZLÁMANÝ KŘÍDLA, NELÍTÁM, NELÍTÁM.

JAK DLOUHO MŮŽU SPÁT A SNÍT A SNÍT
A NEMUSET SE BÁT DÁL ŽÍT.

MÁM ZLÁMANÝ KŘÍDLA, NELÍTÁM.
MÁM ZLÁMANÝ KŘÍDLA, NELÍTÁM, NELÍTÁM.

DO KORUN ZELENÝCH SNĚŽÍ, SNĚŽÍ,
POD STROMEM, KAM JSEM SPAD, LEŽÍM.

MÁM ZLÁMANÝ KŘÍDLA, NELÍTÁM.
MÁM ZLÁMANÝ KŘÍDLA, NELÍTÁM,
NELÍTÁM.

Jsou písně, které za sebou mají konkrétní příběh, myšlenku, vzpomínku na to, kde a jak vznikly. S kým jste v tu chvíli byli, jakou vůni jste cítili, jak chutnalo víno, které jste právě pili. Zvuk hlasu, smích, světlo na hladině, třepotání křídel vážky. A pak jsou písně, za kterými nic tak konkrétního není. Jenom pocit, lehký a neuchopitelný, o němž nevíte, kde se vzal, ale je tu a vy ho potřebujete převést do not a melodie, protože cítíte, že je to důležité. A že když to uděláte, možná se vám povede zachytit něco, co promluví i k ostatním a pomůže jim to...

S čím? Těžko říct. Možná prostě jenom prožít pocit, který by jinak nepoznali, který by jim chyběl. A možná jim pomůže překonat něco, co právě prožívají a o čem nevědí, jak to správně uchopit nebo naopak pustit a smířit se s tím. Jak přijmout vlastní slabost a nedokonalost jako nedílnou součást sebe sama, která jim nakonec pomůže posunout se v životě dál, sebrat sílu a pokračovat i ve chvílích, kdy mají pocit, že už to nejde.

O čem přesně mluvím? O pocitech. I to je někdy součástí toho, co jako muzikanti děláme. Následujeme slepě pocit a čekáme, kam nás dovede.

V písničce Nelítám se možná právě něco takového povedlo. Několikrát se mi po koncertě stalo, že za mnou přišel úplně cizí člověk a děkoval mi, že mu tahle píseň zachránila život a pomohla mu dostat se přes těžké období ve chvíli, kdy myslel, že už to nezvládne. Je to pro mě jako pro autora vždycky největší pocta a nikdy nepřestávám žasnout nad tím, jakou moc hudba má. Zároveň cítím obrovskou pokoru, protože vím, že nic z toho není moje zásluha.

Jsem přesvědčen o tom, že lidé, kteří vytvářejí umění, jsou ve skutečnosti jenom médii. Příjímači naladěnými na frekvenci, na níž dokážou zachytit vibraci a energii, které jsou normálně mimo náš dosah, a díky daru, jež dostali, je mohou přenést a interpretovat tak, aby je zprostředkovali i ostatním. Je to dar, za který jsem ohromně vděčný. ▼

Nebe nad Prahou

JE MOKRÁ NEDĚLE A DNY SE ZAČLY KRÁTIT,
NEBE NAD PRAHOU JE ŠEDIVÝ JAK CÍN
A PRÁZDNÝ, NE ŽE NE, NENÍ SE KAM VRÁTIT,
VŠICHNI ANDĚLÉ ODTÁHLI NAD BERLÍN.

MÁŠ JÍDLO NA PĚT DNŮ A PŘESTŘÍHANÝ DRÁTY
A PŘIJÍT O PÁR SNŮ JSOU POVOLENÝ ZTRÁTY,
NIKDO JE NEPOČÍTÁ, NIKDO JE NEPOČÍTÁ.

JE MLHA NAD ŘEKOU A PÁRA OD ÚST STOUPÁ,
TICHO V ULICÍCH A KLÍČE VE DVEŘÍCH,
RŮŽE NEKVETOU A NA VODĚ SE HOUPÁ
PÁR LABUTÍ, ŠPINAVEJCH JAK MĚSTSKÉJ SNÍH.

MÁŠ JÍDLO NA PĚT DNŮ A PŘESTŘÍHANÝ DRÁTÝ
A PŘIJÍT O PÁR SNŮ JSOU POVOLENÝ ZTRÁTY,
NIKDO JE NEPOČÍTÁ, NIKDO JE NEPOČÍTÁ.

Venku už byla tma, lampy svítily do studené prosincové noci a v kuželech světla se k zemi snášely velké těžké sněhové vločky. Jako by právě někde vysoko na nebi probíhala obrovská polštářová bitva mezi anděly, které už nebavilo připravovat vánoční nadílku a potřebovali trochu upustit páru. Byl to jeden z těch večerů, kdy máte dojem, že jste venku úplně a dočista sami.

Vracel jsem se domů po pražské náplavce, kočičí hlavy pod nohama klouzaly, jak se sníh okamžitě po dopadu rozpouštěl, a bylo mi mizerně. Kytara mě tížila na zádech, zato v kapse jsem měl skoro prázdno. V takovém počasí si lidi spěchají za svým a pouliční muzikanti nikoho nezajímají. Hrst drobných, které jsem ten večer vydělal, bude stačit sotva na pár rohlíků k snídani.

Praha tlumeně hučela a já se na chvíli zastavil a nastavil obličej padajícím vločkám. A vtom se to stalo. Odněkud přiletěl verš a usadil se mi v hlavě. Zavrtal se tam a já věděl, že přišla ta chvíle, kdy musím všechno ostatní nechat plavat a držet se ho zuby nehty. Písnička se rozhodla, že chce na svět.

*Nebe nad Prahou je šedivý jak cín,
všichni andělé odtáhli nad Berlín.*

Psal se rok 2011 a já měl v práci průšvih. Tedy on ten průšvih nebyl až tak moc můj, ale víte, jak to ve velkých firmách chodí. Když se takový průšvih objeví, málokdy zůstane tam, kde vznikl. Místo toho padá korporátní hierarchií níž a níž, dokud nedopadne tam, kde už to níž nejde. A ve vydavatelstvích je na konci potravního řetězce většinou grafik. Takže já. Nepamatuji si už přesně, o co šlo, zato si ale vzpomínám, že jsem tenkrát dostal pokutu. Nebyla likvidační, ale dost velká na to, aby nám po zaplacení všech složenek a nákladů nezbylo skoro nic na další výdaje. Třeba na jídlo. Kdybych byl sám, o nic moc by nešlo. Ale měl jsem doma roční dítě a ženu na mateřské. A taky protivného a věčně hladového šestikilového zrzavého kocoura. Netušil jsem, co budu dělat.

Nakonec mě zachránila muzika. Každý den toho měsíce jsem si bral do práce kytaru, a když skončila pracovní doba, vzal jsem to domů oklikou přes centrum. Tam jsem se na dvě tři hodiny zastavil, hodil před sebe na zem futrál a hrál své písně pro každého, kdo šel zrovna kolem. A lidé se občas zastavili a poslouchali, a když se jim moje hudba líbila, hodili do futrálu pár korun. Tu pět, tu deset, jednou za čas třeba i stovku. Každopádně to nakonec stačilo, abychom s rodinou vydrželi do další výplaty. A tenkrát jsem pochopil, že mě moje písničky nikdy nenechají ve štýchu.

Právě když jsem se takhle jednou vracel večer z pouličního hraní domů, napadly mě ty první verše k *Nebi nad Prahou*. V té době jsem vážně měl pocit, že mě všichni andělé opustili a odletěli někam hodně, hodně daleko. To, že odtáhli nad Berlín, je samozřejmě narážka na kultovní film *Nebe nad Berlínem* slavného německého režiséra Wima Wenderse. Pokud jste ho neviděli, určitě to napravte. V Hollywoodu natočili jeho remake s Nicolasem Cagem, jmenuje se to *Město andělů*. Tak ten prosím ignorujte. Dejte si originál.

Lidé se mě často ptají, co znamená „jídlo na pět dnů a přestřihaný dráty“. Hledají v tom nějaký přenesený, skrytý význam. Ta věta ale prostě jenom popisuje situaci, ve které jsme byli. Nevěděl jsem, co budeme za týden jíst, a bál se, že nám odstřihnou elektriku.

Zajímavé je, že motiv přestřižených (a jiných) drátů se – aniž bych si toho všiml – v mých textech objevuje docela často. Nedávno mě na to upozornil jeden kamarád. Nevím, čím to je. Obecně pro mě asi dráty symbolizují nějaký základní rys naší společnosti. Něco důležitého, co je všude a na čem jsme závislí, i když to vlastně do přírody a k našemu přirozenému stavu bytí původně vůbec nepatří. Jedna z těch pastí, jež jsme si sami na sebe nastražili, které nám zjednodušují život, a přitom nás pomalu svazují a nechtějí pustit.

Nedávno jsem někde objevil staré video, natočené dlouho předtím, než kapela Jelen vznikla. Zpívám na něm *Nebe nad Prahou*. A vzpomněl si, že původně mělo ještě jednu sloku. Vybavuji si zřetelně situaci, že když

jsme pak písničku s Kásou a Ondrou začali zkoušet, rozhodli jsme se tu poslední část vypustit. Přišlo nám, že už je to moc dlouhé a taky moc depresivní. Zpívalo se tam:

*Slyšíš z oken smích a v některých se svítí,
někdo křičí, že už takhle nechce žít.
Bloudíš ulicí a noc se kolem řítí
jako vlak, co vůbec nechce zastavit.*

Moc se mi tenkrát nechtělo tu sloku vyhodit, protože mi ten text přišel dobrý, ale někdy prostě musíte udělat těžká rozhodnutí. V první řadě se snažíme dát každé písničce to, co potřebuje a o co si říká. A tady jsme cítili, že jí bez té poslední sloky bude líp. Stejně jako jsme cítili, že ji musíme zrychlit. Když jsem ji hrával sám s kytarou nebo v duu s kamarádem Sašou Yasinským, virtuózním běloruským akordeonistou, který s námi chvíli vystupoval i v začátcích Jelena, byla to pomalá, zádumčivá balada.

Mimochodem: někde dokonce existuje záznam, kde ji zpívám přebásněnou do běloruštiny jako „Něba nad Pragaj“. Chtěli jsme s ní tenkrát vystoupit na jednom polském festivalu běloruské hudby. Nakonec to neklaplo, ale byla zajímavá zkušenost zpívat svou píseň v jazyce, kterému nerozumíte. Hodně jsme se tenkrát nasmáli, když jsem trénoval výslovnost. Hlavně tedy Saša.

S kapelou nás to od začátku táhlo k rychlé, energické aranži. Písničky to dalo optimističtější a téměř hymnický rozměr. Je to jedna z těch, které naživo hrajeme moc rádi. Taky si vzpomínám na okamžik, kdy jsem se poprvé odvážil lidi na koncertě vyzvat, aby v mezihře zpívali s námi.

Bylo to v amfiteátru na Lokti. Strašně jsem se tenkrát bál, že se nikdo nepřidá a bude to obří trapas. Když jsem do mikrofonu vyslovil větu: „A teď pojdte zpívat s námi,“ přišlo mi, jako bych sám nad sebou vyslovil rozsudek smrti. Na zlomek sekundy jsem byl přesvědčený, že bude následovat hrobové ticho. A pak přišla ta úžasná chvíle, kdy se ozval chorál hlasů, a my byli v sedmém nebi. Protože to je přesně ten pocit, proč

my všichni muzikanti děláme to, co děláme. Proč chodíme s kůží na trh a pokaždé vyběhneme na pódium, i když nás to někdy k smrti děsí. Ten zážitek sdílené hudby a společné energie, která v tu chvíli naplňuje celý prostor, je totiž ten nejúžasnější pocit na světě.

K písničce také vznikl náš první samostatný videoklip. Natočil ho Jonáš Červinka, kamarád, kterého asi budete znát spíš pod uměleckým jménem Lipo. Kromě toho, že je vynikající básník, textař a muzikant, je i nadaný režisér a má skvělé oko na barvy a kompozici záběrů.

V klipu s námi můžete vidět Ondru Fíďu Fiedlera, dnes známého pod pseudonymem Fiedlerski. Fíďa s námi na začátku nějakou dobu hrál na kytaru a na buben a zažili jsme spolu spoustu legrace a neuvěřitelných historek, než ho osud zavál do kapely Lenny Filipové. Později se stal vyhledávaným producentem a session muzikantem.

Video jsme natáčeli v pražské marině pod Vyšehradskou skálou. Prostředí je to nádherné, ale byl konec zimy a teplota hodně pod nulou. Na některých záběrech je vidět, jak mám červené uši, i když Jonáš udělal všechno pro to, aby to v postprodukci barevně upravil. Ten klip mám moc rád. Má trochu nostalgickou atmosféru a perfektně vystihuje náladu skladby. Jonášovi se s ním povedlo nastavit vizuální styl, který s námi zůstal neodmyslitelně spjatý dodnes.

Nebe nad Prahou jsme vybrali jako náš první singl. Měli jsme dojem, že má ze všech písní, na nichž pracujeme, nejvíc popový a rádiový zvuk. Ukázalo se, že jsme byli úplně vedle.

Často se nás novináři i fanoušci ptají, podle čeho poznáme, že písnička bude hit. Odpověď je jednoduchá: nepoznáme. Je to záhada o mnoha neznámých. Musí se potkat spousta faktorů a k tomu ještě přidat něco neuchopitelného, nepojmenovatelného – určitá forma magie, která rozhodne, že zrovna tahle píseň bude ta pravá. A zatímco Nebe skvěle funguje na koncertech, v rádiích se tenkrát nechytlo. Byli jsme z toho vážně nešťastní. Té písní jsme opravdu věřili a sázeli na ni všechno. Nakonec jsme se smířili s tím, že na naší první desce asi žádný velký hit nebude.

A pak přišla Magdaléna. ▼

Magdaléna

ZAPAL TEN OHEŇ VE MNĚ,
ČEHO SE BOJÍŠ?
ZÁPALKOU ŠKRTNI JEMNĚ.
ZAPAL TEN OHEŇ VE MNĚ,
ČEHO SE BOJÍŠ?
ZIMOU SE CELÁ TŘESEŠ,
PROČ VENKU STOJÍŠ?
POJĎ DÁL, PROSÍM TĚ, NENECH SE
PROSIT SE DÁL,
NENECH SE!

SEDÍME NA PAVLAČI,
PŘICHÁZÍ RÁNO,
TOBĚ SE LESKNOU OČI.
SEDÍME NA PAVLAČI,
PŘICHÁZÍ RÁNO
A MNĚ SE HLAVA TOČÍ.
POJĎ DÁL, PROSÍM TĚ, NENECH SE
PROSIT SE DÁL,
NENECH SE!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jelen: Příběhy písní.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.